

Ru Paréstraat 35 2552 CP Den Haag Banknr NL75TRIO0197741142 ANBI nr 853250078

De eerste nieuwsbrief van Stichting PhySCI ligt voor u.

Want wij houden u, die door hulp, belangstelling, ondersteuning of giften een trouwe supporter van ons werk bent, heel graag op de hoogte van onze activiteiten.

Op 4 oktober bestaat Stichting PhySCI één jaar, reden voor deze feestelijke nieuwsbrief.

We gaan weer aan de slag:

Op 23 oktober as zullen Kelly Olsthoorn en ik , Ria Schmitz, weer vertrekken naar Bangladesh. U begrijpt, wij staan al lang te trappelen en hebben er ontzettend zin in.

Samen hebben we op maandagavonden gestudeerd op bengalse woorden, om niet helemaal met een mond vol tanden te staan. We weten al veel, zoals: Amar nam Kelly, Nam ki? Amar nam Ria.

Kemon achen ? : hoe gaat het met u?

Ami balloo: het gaat goed met mij....

Koto taka? Wat kost het? Heel belangrijk bij een prijs afspreken voor een riksja !

We hebben al plannen gemaakt waar we aan gaan werken en gemaild met onze aanstaande collega's in Mymensingh.

We kijken uit naar de kinderen en moeders en hopen hun enthousiasme en vorderingen met eigen ogen te aanschouwen. Er zal weer veel te doen zijn in de vijf weken die we hebben.

Wij gaan ervoor !

Ria en Kelly

Graag zullen we u berichten over ons werk, we hopen te kunnen mailen.

Heeft u interesse en staat u niet in ons mail bestand, dan horen we dat graag.

U kunt dan mailen naar info@physci.nl

Kennisoverdracht gaat nog verder dan Bangladesh en Nepal.....

Zo deed Elise van Straten vrijwilligerswerk in Guatemala en vroeg om advies. Elise is een dochter van vrienden van Ria, vandaar dat er een kort lijstje mogelijk was.

Elise schrijft hartverwarmend haar verhaal, wat u in deze nieuwsbrief kunt lezen.

Ria

Positieve berichten uit Bangladesh!

Enkele weken geleden ontving ik, zoals afgesproken, vanuit CP daycare Mymensingh en Muktagacha, de evaluatie van de patienten van het eerste half jaar van 2014.

Voor het team heb ik een eenvoudig format geschreven om dit makkelijker te maken voor hen. Evalueren zonder format is erg moeilijk, want een groot deel van het team heeft weinig onderwijs genoten.

Zij hebben dit goed gedaan. Wat ik vooral fijn vind is dat ze het heel eerlijk hebben geschreven. De formulieren heb ik nu met plezier door-gepit en gekeken wat de resultaten waren.

Van 49 kinderen hebben ze informatie geleverd.

Er zouden 52 kinderen deelnemen, maar een paar kinderen zijn verhuisd en een kindje is ernstig ziek en heeft niet kunnen komen.

Alle kinderen hadden individuele doelen. Het is belangrijk van tijd tot tijd te kijken of die gerealiseerd zijn en hoever dan, zodat je steeds even wordt herinnerd aan wat belangrijk leek om aan te werken

**CP daycare
Mymensingh
en Muktagacha
draaien goed !!**

voor het kind en eventueel het programma aan te passen.

Ook al is het niet voor alle kinderen, (zeker niet de meervoudig beperkte kinderen) weggelegd motorisch grote verbeteringen te bereiken, zijn er veel positieve resultaten mogelijk. Want contact maken en genieten van prikkels uit de omgeving betekent voor het kind leven en meedoen en ervaren. En dat schrijven ze: een groot aantal kinderen maakt nu contact en/of heeft woordjes

geleerd, een start van communicatie. Veel kinderen hebben gelukkig ook motorisch vooruitgang geboekt, moeders zijn blij en nemen actief deel. Zij proberen ook thuis goed te oefenen of ontwikkeling te stimuleren. De aangevraagde hulpmiddelen zijn ingezet, bijna alle kinderen zijn heel blij en enthousiast om te komen; ze hebben iets geleerd en een groot aantal van de kinderen (14 of 15) zal naar school gaan.

Al met al vind ik de ontwikkelingen erg positief en dus heb ik enthousiaste feedback kunnen terugschrijven!

Ria

Kennisoverdracht via de mail

Ik was in Guatemala. Een land in Midden-Amerika waar meer dan de helft van de bevolking onder de armoedegrens leeft en bij 13% van de kinderen jonger dan 5 jaar sprake is van ondervoeding. Ik was hier om voor mijn studie onderzoek te doen naar onderwijs bij een Nederlandse ngo. Via een ander project van deze ngo kwam ik op mijn tweede dag terecht in een ziekenhuis. Dit ziekenhuis had absoluut niets met mijn onderzoek te maken, maar wat ik daar zag, de eerste keer, greep me zo aan dat ik besloot een vrijwilligerspas aan te vragen zodat ik dagelijks langs kon komen om te helpen.

Op de afdeling waar het om ging lagen (ernstig) ondervoede baby's en kinderen. Veel kinderen hadden daarnaast een verstandelijke beperking, syndroom van Down, schisis of een andere afwijking. Ik kon helpen met het voeden van de kinderen, met het verschonen en door de kinderen uit hun bedje te halen en met ze te spelen. Dat

*Stichting
PhySCI
bestaat 1
jaar!*

klinkt simpel. Maar wanneer het gaat om een kind van 9 dat slechts 6 kilo weegt en volledig verkrampd is, wordt het wat lastiger.

Een team van Amerikanen kwam langs om voor een paar kinderen rolstoelen te maken. Dit betekende dat sommige kinderen misschien wel voor het eerst in hun leven rechtop konden zitten. We waren dolblij voor de kinderen, maar toen de Amerikanen weg waren en we zelf de kinderen in de stoelen moesten zetten, bleek dit geen eenvoudig klusje. Een kind dat 7 jaar in een hangmat heeft gelegen krijg je niet zomaar in een stoel getild. De meeste kinderen waren vreselijk stijf en moesten met doeken aan de stoelen worden vastgebonden om ze op hun plek te

houden. De beentjes schaarden, de hoofdjes vielen opzij, maar de oogjes glunderden. Er moest toch een manier zijn waarop we de kinderen konden laten ontspannen?

Ik besloot een mailtje naar Ria te sturen waarin ik de situatie van de kinderen probeerde uit te leggen. Ik heb zelf geen verstand van fysiotherapie, maar ik hoopte dat er misschien toch iets zou zijn dat ik voor ze kon doen. Ik kreeg meteen een mailtje terug met uitgebreide beschrijvingen van kleine oefeningen die ik kon proberen. Met een printje van de mail in mijn broekzak ging ik de volgende morgen heel voorzichtig aan de slag.

Ik begon met de kinderen die al wat meer aan mij gewend waren en van wie ik wist dat ik aan hen zou kunnen zien of ik iets deed wat ze niet prettig vonden. Geen van de kinderen kon namelijk praten en bij zulke weerloze kinderen ben je snel bang dat je ze pijn doet. Tot mijn verbazing lieten de kinderen me rustig mijn gang gaan. Soms kon er zelfs een voorzichtig lachje vanaf. Ontspanning. Beweging in de beentjes. Je kon de opluchting aan de gezichtjes aflezen. Dat zoiets kleins als een kussentje tussen de beentjes al zoveel verschil kon maken! Het verbaasde me hoeveel makkelijker het iedere volgende keer ging wanneer ik een oefening herhaalde. Het werd mogelijk om kinderen die normaal alleen lagen, nu na een ontspannende oefening rechtop op schoot te zetten. Rechtop de fles te geven. Te laten kijken naar alles wat er om hen heen gebeurde. Te laten zien dat er meer is dan alleen dat witte ziekenhuisplafond. Het is dus niet alleen fysiek goed voor de kinderen, het geeft ze ook de mogelijkheid om wat meer 'mee te doen'. Meer stimulerende prikkels uit de omgeving te kunnen ervaren. Je kunt de handjes van de kinderen pakken en ze laten klappen op een liedje dat je zingt, de beentjes laten wiebelen op de muziek. Je kunt ze laten zien dat een schoot verderop een ander kindje zit, dat ze niet alleen zijn. En dat allemaal dankzij dat mailtje, dat ze stap voor stap naar dit kleine stukje vrijheid toe leidde.

Elise van Straten

Kelly Olsthoorn stelt zich voor

Ik ben Kelly Olsthoorn, 32 jaar en woon in Delft. Werkzaam op het kinderdienstencentrum (KDC) Zonnehof in Naaldwijk. Het KDC is gespecialiseerd in het bieden van zorg en begeleiding aan kinderen met een ernstige meervoudige beperking.

Ik werk op een zorg/belevingsgroep met 6 kinderen. Samen met twee andere collega's bezorgen wij de kinderen een fijne dagbesteding. We zijn gericht op het bieden van zorg, begeleiding en beleven. De kinderen zijn in hun ontwikkeling op lichaamsgebonden niveau en volledig afhankelijk van hun omgeving. De dagbesteding vullen we in met o.a. snoezelen(gericht op basale zintuiglijke waarnemingen als beleving van licht, geluid, geur, smaak en alles wat voelbaar is), zwemmen (met begeleiding), groepsspel, sensopatisch spel (voelen), visuele stimulatie (kijken), beleven van de omgeving (bijvoorbeeld: naar buiten) en het bieden van muziek beleving.

Mijn ervaring in dit werkveld heeft ertoe geleid dat Ria mij nieuwsgierig heeft gemaakt naar haar werk in Bangladesh en hoe dat zich in Bangladesh ontwikkelt. Haar enthousiaste verhalen over het land, de kinderen en de begeleiding heeft mijn interesse gewekt. Ria vertelde mij over de kinderen die nog vol in de ontwikkeling en in de groei zijn, waarbij de Bengaalse begeleiding kennis overdracht nodig heeft om dit in goede banen te kunnen leiden. De begeleiding wat graag wil leren en nieuwe vrijwilligers worden met open armen ontvangen.

Mijn doel is te observeren over welke ervaring de begeleiding beschikt m.b.t. de ontwikkeling en de spel mogelijkheden van het kind. Ik wil mijn kennis overdragen over welk spel mogelijk is bij het kind en hoe het kind via spel kan werken aan zijn/haar ontwikkeling. Daarnaast wil ik kijken naar de communicatie mogelijkheden van de kinderen. Met name bij de EMCB (ernstig meervoudige complex beperkte) kinderen. Welke signalen geven de kinderen, welke signalen worden opgevangen door de begeleiding en hoe kunnen wij als begeleiding op die signalen inspelen. Want dat zijn mijn kwaliteiten.

Groetjes Kelly

Tenslotte: dank aan al die vrijwilligers

Hoewel het echte werk natuurlijk in Bangladesh plaatsvindt, door onze Bengaalse en Nepalese collega 's die ons werk handen en

voeten geven, wordt er ook in Nederland heel veel werk verzet.

Vaak is dit op de achtergrond, maar o zo belangrijk en waardevol.

Zo zijn er de trouwe vrijwilligers die altijd weer klaar staan om tweede hands goederenmarkten te bemannen, op markten staan voor promotie, leuke acties bedenken, presentaties geven of training geven aan het bestuur en belangstellenden, meedenken of adviseren.

Het bestuur dankt u hartelijk voor al uw steun aan de Stichting PhySCI, in welke vorm dan ook!!

Wilt u in de toekomst liever geen nieuwsbrief meer ontvangen, dan kunt u dit ook aangeven: info@physci.nl of Stichting PhySCI, Ru Paréstraat 35, 2552 CP Den Haag